Vladimír Malíček

Koncept džihádu v rámci doktríny politického islamu

Anotácia: Autor sa vo svojej vedeckej štúdií zaoberá z ideologickej, ale taktiež aj politickej perspektívy konceptom džihádu prítomného v doktríne politického islamu. Autor pojem džihádu analyzuje z pohľadu teoreticko-bezpečnostného, nakoľko tento koncept predstavuje riziko rôznych útokov v rámci zaistenia bezpečnosti jednotlivých spoločností. Okrem iného kriticky skúma vývoj tohto konceptu, ako aj to, aké historické konotácie sa s jeho šírením spájajú. Hlavným zámerom predkladanej vedeckej štúdie je zanalyzovať zdrojové texty islamu, predovšetkým v kontexte toho, nakoľko tieto legitimizujú použitie násilia prostredníctvom džihádu pri expanzných snahách šírenia islamskej autority, ako aj využívanie tejto doktríny v historickej praxi. Vedecká štúdia je súčasťou národného projektu: Zvýšenie odolnosti Slovenska voči hybridným hrozbám pomocou posilnenia kapacít verejnej správy.

Kľúčové slová: islam, džihád, korán, hadísy, terorizmus, expanzia.

Úvod

V posledných niekoľkých rokoch sa slovo džihád skloňuje v mnohých podobách. Historici a bezpečnostní analytici hovoria o „árijskom džihádizme“, štátni predstavitelia častujú svojich politických oponentov, že vedú proti nim politický, resp. ideologický džihád, alebo náboženskí fundamentalisti sa odvolávajú na islamský džihád, či už v rámci násilného šírenia viery, alebo v rámci odporu voči zahraničnej okupačnej moci. **Predmetná vedecká štúdia bude mať za cieľ zanalyzovať skutočný význam konceptu džihádu, ako termínu vo svojej pôvodnej štrukturálnej podobe**, teda v takej, ktorá je priamo odvodená od základnej doktríny politického islamu a jeho zdrojových textov, z ktorých vychádza. Analýza islamského džihádizmu má v priestore Európy, ktorého sme ako Slovenská republika súčasťou, žiaľ aj vyslovene praktický význam, pretože až príliš často dostáva podobu násilných teroristických aktov. Tieto hrozby, ktoré destabilizujú a radikalizujú mnohé spoločnosti, si postupne začala uvedomovať aj Slovenská republika. Ako hovorí Michaela Jurisová: *„Boj proti extrémizmu a terorizmu v podmienkach Slovenskej republiky spadá pod gesciu národnej protiteroristickej jednotky národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru.*[1] *Národná protiteroristická jednotka vznikla v štruktúre národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru 1. februára 2017 (zlúčením odboru boja proti terorizmu a odboru extrémizmu a diváckeho násilia v nadväznosti na novelu Trestného zákona a Trestného poriadku účinnú od 1. januára 2017) s cieľom centralizovať a zefektívniť boj proti extrémizmu a terorizmu v rámci Slovenskej republiky. Činnosť národnej protiteroristickej jednotky je zameraná predovšetkým na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov extrémizmu podľa § 140a Trestného zákona, trestných činov terorizmu podľa § 140b Trestného zákona a trestných činov teroru podľa prvého dielu siedmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona.“*[2] Slovenská republika sa tak do veľkej miery prispôsobila zmeneným bezpečnostným podmienkam, ktoré bezprostredne súvisia so šírením rôznych radikálnych náboženských ideológií, na čo bude reagovať aj predmetná vedecká štúdia prostredníctvom analýzy konceptu džihádu prítomného v doktríne politického islamu. **Koncept džihádu je do veľkej miery hybridnou záležitosťou,** ako vyplynie aj z povahy samotnej štúdie, pretože jeho výhradnou ambíciou nie je iba poraziť protivníka v otvorenom konflikte, ale z podstaty jeho asymetrického

[1] V súčasnosti protiteroristická centrála NAKA. Pozri bližšie: https://www.minv.sk/?NAKA

[2] JURISOVÁ, Michaela. *Vybrané aspekty prejavov extrémizmu v online prostredí*, In Bezpečnostní teorie a praxe 2/2019, s. 97.

charakteru destabilizovať konkrétne spoločnosti a v konečnom dôsledku ich podriadiť záujmom islamskej autority. Nakoniec aj predmetná vedecká štúdia vyšla v súvislosti s národným projektom **„Zvýšenie odolnosti Slovenska voči hybridným hrozbám pomocou posilnenia kapacít verejnej správy“,** kód projektu ITMS2014+: 314011CDW7. Tento projekt je podporený z Európskeho sociálneho fondu. Predkladaná **vedecká štúdia využíva predovšetkým metódu kritickej logickej analýzy a taktiež komparatívnu metódu,** nielen vo vzťahu k jednotlivým zdrojovým textom priamo viažucich sa k problematike konceptu džihádu, ale aj prístupu jednotlivých relevantných autorov k predmetu spomínanej analýzy a v neposlednom rade vo vzťahu zohľadnenia bezpečnostnej teórie a praxe bezprostredne odvodenej od doktríny samotnej.

Lingvistická analýza džihádu v zdrojových textoch islamu

Otázka, čo je džihád, je základnou nielen v kontexte dnešnej spoločenskej, ale aj odbornej debaty v súvislosti s islamom a bezpečnostnými aspektami, ktoré sa ho bezprostredne dotýkajú. Doktrína politickej stránky islamu je v tomto smere rozhodujúca, pričom džihád predstavuje jej parciálnu časť. Pred 11. septembrom 2001 sa na Západe o islame veľa nehovorilo a aj v súčasnosti sa veľmi často stáva, že slovo **islam sa nesprávne interpretuje vo význame slova "mier".** Islam však neznamená mier, jeho presnejší preklad je vo význame slova **podriadenosť**. Slovo islam je totižto v arabčine odvodené z koreňa slova *aslama*, čo znamená vzdať sa - podriadiť sa. Dezinterpretácia významu tohto pojmu vychádza zo skutočnosti, že arabské slovo "salam" - čiže mier, má rovnaký koreň "slm" ako slovo islam, čiže podriadenie sa (Bohu - Alahovi). Medzi arabskými alebo islamskými učencami nie sú ohľadom tohto nijaké nezhody. Islam (podriadenosť) neznamená tú istú vec ako al-salam (mier), inak by to bolo to isté slovo. A podriadenie sa Bohu znamená plnenie jeho Božieho plánu, pričom podľa istých fundamentálnych interpretácií radikálnych islamistov je Božím plánom ovládnutie sveta islamom. V hadísoch[3] sa v súvislosti s týmto doslova píše: ***„Mohamed: Bolo mi prikázané, aby som viedol vojnu proti ľudstvu, kým všetci neprijmú, že niet iného Boha než Alaha a kým neprijmú všetky zjavenia, ktoré boli zvestované cezo mňa.*** *Ak tieto veci prijmú budem chrániť ich životy a majetok, pokiaľ by šaría neurčila inak, v takom prípade bude ich osud v Alahových rukách.“*[4] Islam teda znamená absolútne poriadenie sa Alahovi. Podriadenosť a mier môžu byť veľmi odlišné pojmy aj vtedy, ak je možné dosiahnuť nejakú podobu mieru prinútením ostatných podriadiť sa. Ako hovorí súčasný islamský učenec Ibrahim Sulaiman: „*džihád nie je nehumánny, aj napriek nevyhnutnému násiliu a krviprelievaniu, jeho najvyššou túžbou je mier, ktorý je chránený a posilnený právnym poriadkom.*“[5] **Podľa pôvodného, fundamentálneho výkladu islamu, teda bude na svete dosiahnutý mier až vtedy, keď sa všetci podriadia islamu**. **Islam totiž vidí svet bipolárne a delí ho na Dar-al Islam (dom podriadenia) a Dar-al Harb (dom vojny)**. Všetky krajiny sveta, v ktorých islam nevládne, tvoria Dar-al Harb.

Podľa fundamentálnych interpretácií islamu je povinnosťou moslimov, aby v Dar-al Harb viedli džihád (svätú vojnu), zosadili miestne vlády a prinútili obyvateľstvo podriadiť sa. V skutočnosti islam nielenže vyzýva moslimov podriadiť sa Alahovi, ale im aj prikazuje podrobiť si ľudí iných kultúr a náboženstiev, až kým nebudú v stave úplného podriadenia islamskej vláde. Toto bolo inšpiráciou pre agresívnu históriu islamu a jeho vojenský a demografický úspech pri dobýjaní ostatných spoločností.

---

[3] Hadísy spolu s Koránom a Sírou tvoria jednu časť zdrojových islamských textov. Sú to tradície toho, čo prorok Mohamed ako základná autorita v islame za svojho života vykonal alebo povedal.

[4] WARNER, Bill. 2010. *Šaría pre nemoslimov*, CSPI International, s. 35 - 36 [Muslim 001, 0031]

[5] *Islam is not a Religion of Violence*, In debate.org. Dostupné [online] z: <http://www.debate.org/debates/Islam-is-NOT-a-Religion-of-Violence/1/>

Skutočnosťou je, že prorok Mohamed (ako základná a dominantná postava islamu) zorganizoval 65 vojenských výprav v posledných desiatich rokoch svojho života a osobne viedol 27 z nich. Čím viac moci nadobúdal, tým menšiu výhovorku potreboval na to, aby išiel do boja – až kým nakoniec nezačal útočiť na kmene len preto, že neboli súčasťou jeho rastúcej ríše. Okrem výprav nariadil Mohamed v priebehu desaťročného obdobia vraždu alebo popravu vyše 50 osôb[6] a dokonca aj zabitie niekoľkých stoviek príslušníkov židovského kmeňa Banú-Kurajza počas jediného dňa. Niektorí z nich boli starší ľudia, ženy a básnici, zabití vo svojich vlastných domoch. Po Mohamedovej smrti jeho nasledovník - Abú Bakr okamžite išiel do vojny s bývalými spojeneckými kmeňmi, ktoré chceli ísť svojou cestou. Abú Bakr ich nazval „*odpadlíkmi*" a zavraždil kohokoľvek, kto nechcel zostať moslimom. Nakoniec bol úspešný pri udržaní ríše pohromade prostredníctvom krvi a násilia, a teda *de facto* - džihádu.

Aj Mansour Dadullah, jeden z veliteľov Talibanu povedal: *„Hlavnou úlohou našej svätej vojny* (džihádu) *a odporu je nastoliť vládu podľa Alaha, bojovať proti neveriacim po celom svete a zaviesť na celom svete jediné náboženstvo.“*[7] Omar Bakri Mohamed, bývalý líder islamistickej skupiny Al-Muhajiroun povedal: *„Džihád je zahraničná politika, zameraná na rozšírenie moci islamu po celom svete.“*[8]Abu Yahya al-Libi, jeden z bývalých lídrov Al-Káidy povedal: „*Podľa našej viery musí byť celý svet, všetka pôda do jediného zrnka, bez výnimky pod nadvládou islamu.“*[9] Presne toto je skutočné poňatie "mieru", vychádzajúce z doslovnej interpretácie kľúčových islamských textov v ponímaní konkrétnych islamistov. Sayyed Qutb,[10] egyptský moslimský teoretik (ktorého spisy uznávajú prakticky všetci moslimský radikáli), taktiež písal vo svojej knihe **Islam a univerzálny mier**[11] (Islam and universal peace), že islam je náboženstvom mieru. Keď však nahliadneme do tejto publikácie, tak je zrejmé, že mal na mysli, že islam musí nastoliť nadvládu islamského práva (šaríe) po celej zemi a potom nastane vo svete mier, pretože islam je vo svojej podstate náboženským posolstvom celému ľudstvu.

Šíriť islam v celom svete je základnou náboženskou povinnosťou moslimov. Korán k tomu hovorí: *„A vyslali sme ťa k ľuďom všetkým len ako hlásateľa zvesti radostnej a ako opatrovníka, avšak väčšina ľudí to nevie.“*[12] Z toho potom vyplýva že **islam je náboženstvom mieru,** aj keď za účelom jeho nastolenia možno používať ofenzívne násilné akcie – teda džihád. Ak nemoslimovia konvertujú na islam, alebo sa aspoň podriadia jeho nadvláde, potom je možné to dosiahnuť mierovou cestou. V opačnom prípade sú moslimovia na základe interpretácie fundamentálnych islamistov povinní proti nim viesť vojnu. V islame mier znamená to, že sa nemoslimovia podriadia islamu buď tým, že konvertujú, alebo tak, že akceptujú úlohu náboženskej menšiny a platia stanovenú daň, tzv. *džizju*. Svetový mier, konečnú fázu - *da'wa* (šírenie islamu) je možné dosiahnuť iba vtedy, keď celé ľudstvo buď konvertuje k islamu, alebo sa podriadi jeho vláde. Aj v súčasnosti niektoré radikálne skupiny islamistických fundamentalistov veria, že šírenie islamu vojnou nie je agresiou, ale plnením príkazu Koránu šíriť islam ako cestu k mieru. Šírenie islamu silou nechápu

---

[6] *List of Killings Ordered or Supported by Muhammad,* In wikiislam.net Dostupné [online] z: <https://wikiislam.net/wiki/List_of_Killings_Ordered_or_Supported_by_Muhammad>

[7] GEHIGER, Urs, YOUSAFZAI, Sami. *Ours is a global struggle: an interview with taliban military chief Mansoor Dadullah*, In worldpoliticsreview.com Dostupné [online] z: <https://www.worldpoliticsreview.com/articles/899/ours-is-a-global-struggle-an-interview-with-taliban-military-chief-mansoor-dadullah>

[8] *Sheikh Omar Bakri Muhammad,* In jewishvirtuallibrary.org Dostupné [online] z: <https://www.jewishvirtuallibrary.org/sheikh-omar-bakri-muhammad>

[9] *Abu Yahya Al-Libi: Profile of an Al-Qaeda Leader*, In ict.org.il. Dostupné [online] z: <https://www.ict.org.il/UserFiles/Abu%20Yahya%20al-Libi.pdf> s. 11

[10] Sayyed Qutb (1906 – 1966) bol predstaviteľ radikálneho prúdu islamistickej organizácie Moslimského bratstva v Egypte. Bol popravený za údajné plánovanie atentátu na egyptského prezidenta Násira.

[11] Pozri bližšie.: QUTB, Sayyed. *Islam and universal peace*, 1977, s. 93.

[12] Korán. súra 34: verš 28, In quran.com Dostupné [online] z: < https://quran.com/34>

títo ľudia ako vojnu (harb), čo je slovo, ktoré sa používa iba v prípade, že silu použijú nemoslimovia. Islamské vojny nie sú *hurub* (množné číslo od harb), ale *futuhad*, čiže príprava sveta pre islam a vyjadrením islamského džihádu. Vzťahy medzi Dar al-Islam (domom podriadenia) a Dar al-Harb (domom vojny) sa však vyznačujú vojnovým stavom ako podľa Koránu, tak aj podľa vyjadrenia islamských právnikov. Neveriaci, ktorí bránia šíreniu da'wa, zavinili tento vojnový stav, pretože da'wa sa môže šíriť mierovou cestou iba pokiaľ sa všetci bezpodmienečne podriadia. Inými slovami tí, ktorí bránia šíreniu islamu, zavinili následné vojny a nesú za tento stav plnú zodpovednosť. Iba ak je islam fyzicky a vojensky slabý, je možné uzatvárať s neveriacimi dočasné prímerie.[13] Aj to je jedným z dôvodov, prečo je história islamu, históriou neustálych vojen, ktoré sú integrálnou súčasťou povahy samotnej ideológie. Preto, ak chceme vedieť niečo o skutočnej podstate islamu, treba si pozrieť jeho históriu vzniku a šírenia po svete. Až potom vystane pred nami komplexný obraz – ktorý má od mieru výrazne ďaleko. V tomto kontexte arabské slovo **džihád znamená boj alebo úsilie**. Džihád je teda úsilie, alebo boj v mene Alaha, ale znamená oveľa viac ako len vojnu spojenú s násilím. V dnešnom svete existujú dva rôzne typy džihádu:

- na jednej strane je to násilie a terorizmus, pomocou použitia ktorého sa islamisti snažia oslabiť svojich nepriateľov. Džihád vedený mečom, to je to, čo môžeme vidieť periodicky v správach v súvislosti s násilnými džihádistickými a teroristickými útokmi. V istom zmysle je to najmenej nebezpečná forma, pretože je najviac viditeľná;
- potom existuje ešte kultúrny džihád, pri ktorom sa islamisti snažia v maximálnej miere využiť práva a výhody západnej civilizácie, ktoré sú im v rámci európskych spoločností udelené na presadenie svojich antipluralitných cieľov.

Džihád sa dá realizovať mečom, peniazmi, ústami, alebo perom. Džihád prostredníctvom peňazí, je forma vplyvu využívajúca – financie ako zbraň, ktorými sa podporujú, napr. salafistické a wahhábistické školy a mešity po svete, ktoré bývajú spravidla veľmi dobre financované na ropu a plyn bohatými štátmi Perzského zálivu, alebo sa materiálne a finančne zabezpečujú militantné islamistické skupiny. Ešte nám ostáva džihád v tomto kontexte presviedčaním, teda písmom a jazykom. Nie všetky formy džihádu sa zdajú na prvý pohľad nebezpečné. Väčšinou sa zaujímame o ten prvý spôsob, ale tie ostatné sú v konečnom dôsledku oveľa nebezpečnejšie. Ide im totiž o zmenu toho, na čom je založená spoločnosť, prípadne vláda krajiny, do ktorej "šíritelia džihádu" prišli. Zaujímavá forma džihádu je aj hidžra – emigrácia do novej krajiny za účelom priniesť tam islam. V Koráne sa v tomto kontexte píše: „*Kto emigruje za vec, ktorú Alah určil, nájde na zemi veľa útočíšť a nekončiacich sa priestorov* (nájde voľný priestor, v ktorom môže žiť, pracovať, zarábať a voľne vyznávať svoje náboženstvo). *A kto vyjde zo svojho domu, emigrujúc k Alahovi a k jeho poslovi a potom ho zastihne smrť, toho odmena je u Alaha.“*[14] Džihád v islame teda môže mať mnoho podôb. Nemusí byť iba fyzický, ale môže byť aj duchovný. Duchovný džihád je úsilie stať sa lepším (moslimom). Moslimskí apologéti[15] majú toto na mysli, keď vo všeobecnosti tvrdia, že toto slovo má dva významy, ale trvajú na tom, že „*vnútorný boj*“ je „*väčší džihád*“, kým „*svätá vojna*“ je „*menší*“. Rozdelenie na veľký a malý džihád vychádza z hadísu, podľa ktorého mal Mohamed po návrate z bitky prezentovať nasledujúcu vetu: *„Vrátili ste sa späť z malého k veľkému džihádu.“* Na otázku, čo je to veľký džihád mal

[13] Pozn. – Islamskí právnici sa nezhodujú vo význame slova dočasný. Podľa svätých textov je dočasnosť definovaná príkladom Mohameda, ktorý uzatvoril zmluvu na desať rokov a porušil ju hneď ako sa cítil dostatočne silný

[14] Korán súra 4: verš 100, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/4>

[15] Apologetika znamená obhajobu alebo ospravedlňovanie

Mohamed odpovedať, že je to *„boj so sebou samým.“* [16] Aj keď tento hadís nie je fakticky nikde dohľadateľný, dodnes sa na neho viacerí akademici odvolávajú. V dnešnej dobe sa teda niektorí západní odborníci snažia popisovať džihád ako vnútorný boj, prípadne ako boj rýdzo obranný. Týmto popisom, ktorý vychádza z moslimských apologetických zdrojov, sa snažia niektorí učenci oddeliť doktrínu islamu od násilia vrátane rôznych druhov terorizmu s nim spojených. Napríklad český orientalista - Miloš Mendel píše, že: *„je nutné chápať premenlivosť obsahu a interpretácie džihádu vždy v konkrétnom historickom a politickom kontexte.“*[17] Túto tendenciu je možné abstrahovať aj v diele Luboša Kropáčka,[18] aj Johna L. Esposita. Esposito je profesorom na univerzite v Georgetowne v USA. V médiách často vystupuje v súvislosti s islamom. Zároveň je tiež riaditeľom Centra pre moslimsko-kresťanské porozumenie,[19] ktoré je financované Saudskou Arábiou.[20] Je mu vlastná bagatelizácia násilného islamizmu. S týmto rozdelením na menší a väčší džihád nesúhlasí ani Sayyed Qutb. Argumentuje tým, že prechod z jedného na druhý predstavuje radu fáz, pričom upevňovanie individuálnej viery je nanajvýš dôležitou a nevyhnutnou fázou pred kolektívnymi alebo násilnými formami džihádu.[21] Sayyed Qutb kritizuje svetské zákony, ktoré sa nadraďujú Božím zákonom. Za nepriateľa považuje sekularizmus. V týchto aspektoch spojených so svojou dobou vidí návrat do doby *Džahílije,*[22] ktorá vládla pred príchodom proroka. Úlohou džihádu je teda podľa jeho interpretácie zvrhnutie Džahílije, ktorá neumožňuje autentický život moslima. Jeho interpretácia umožňuje násilné vedenie džihádu proti komukoľvek, kto sa doslovne nepridržiava nariadení vyplývajúcich z Koránu a sunny (syntézy Síri a hadísov). Ide o inováciu, ktorá predstavuje nadväznosť na učenie Mohameda ibn Abd al-Wahhaba.[23] V súlade s tým je skutočnosť, že džihád v islame doslova znamená boj, pričom iba hadísy (zbierka učenia proroka Mohameda) obsahujú viac ako sto výrokov o džiháde.

Každý z nich zreteľne odkazuje na svätú vojnu pomocou fyzického násilia, len s niekoľkými možnými výnimkami (zaoberajúcimi sa podpornou úlohou žien počas trvania svätej vojny a povinnosťou nebojujúcich dodávať finančné prostriedky). Ani šiitská tradícia ani žiadna zo štyroch škôl sunnitského práva nehovoria o džiháde v inom kontexte ako fyzickom boji proti nevercom a jeho financovaní. Podľa príručky **Opora pútnika** (Reliance of Traveller): „*džihád znamená boj proti nemoslimom a je etymologicky odvodený od slova ‚mujahada‘, ktorý znamená bojovať za zavedenie náboženstva.*“[24] Spojenie „*džihádu*“ s duchovným úsilím v modernej diskusii je rétorickou stratégiou, aby sa zľahčila asociácia islamu s násilím. Fyzická časť džihádu, je teda od islamu neoddeliteľná a v islame *de facto* dominantná. V hadísoch sa v tomto kontexte píše: ***„Bojovať s kafirmi*** (neveriacimi) ***v džiháde,***

---

[16] STREUSAND, E. Douglas.: *What Jihad Mean?*, In: Middle East Forum. Dostupné [online] z: <http://www.meforum.org/357/what-does-jihad-mean>

[17] MENDEL, Miloš. 2008. *S puškou a Koránom: pojmy argumenty soudobého islámskeho fundamentalismu*, s. 102

[18] Kropáček označuje terorizmus v rámci islamu ako „heretické vybočenie“ In KROPÁČEK, Ľuboš. 1996. *Islámsky fundamentalizmus*, s. 32.

[19] Konkrétne ide o: Prince Alwaleed Bin Talal Center for Muslim-Christian Understanding in Georgetown.

[20] Centrum obdržalo v roku 2005 dotáciu 20 miliónov dolárov zo Saudskej Arábie, dar pochádzal z nadácie princa Alwaleed bin Talala. *Georgetown University Receives $ 20 Milion Gift From HRH Prince Alwaleed Bin Talal To Expand Center for Muslim – Christian Understanding*. In Georgetown University Dostupné [online] z: < https://global.georgetown.edu/features/prince-alwaleed-bin-talal-center-for-muslim-christian-understanding>

[21] TOTH, James. 2013. *Sayyd Qutb: The life and legacy of radical Islamic intellectual,* s. 146.

[22] Džahílija je pomenovanie moslimov na predislámske obdobie alebo vek nevedomosti, v ktorom Arabi ešte nepoznali kultivovaný poriadok, ktorý im Boh – Alah zoslal prostredníctvom proroka Mohameda.

[23] Mohameda ibn Abd al-Wahhab je zakladateľom wahhábizmu, radikálneho smeru islamu, nadväzuje na stredovekého mysliteľa ibn Taymiyyahovi.

[24] Pozri bližšie: *Reliance of Traveller,* In mihraab.com. Dostupné [online] z: <http://www.mihraab.com/wp/wp-content/uploads/2012/11/Reliance-of-the-Traveler-Translation.pdf>

čo i len jeden deň je väčšie ako celý pozemský svet a všetko v ňom. Miesto v Raji, menšie ako váš jazdecký bičík, je väčšie ako celý pozemský svet a všetko v ňom. Prejsť jeden deň alebo jednu noc v džiháde je väčšie, ako celý pozemský svet a všetko v ňom.“[25]

Džihád je teda pre moslimov spoločná povinnosť. Ak ho vykonáva dostatok ľudí, pre ostatných už nie je povinný. Hadísy k tomu ďalej hovoria: *„Mohamed: Každý kto vyzbrojí džihádistu, bude odmenený rovnako, ako by sám bol bojovník; každý kto sa riadne postará o tých, čo sú závislí od svätého bojovníka, bude odmenený rovnako, ako by bol odmenený bojovník.“*[26] Ďalej je možné v hadísoch sa dočítať: *„Mohamed: Alah pre mňa stanovil, že vziať si vojnovú korisť je v súlade so zákonom.“*[27] Hadísy taktiež vyzdvihujú mučeníctvo, pričom mučeníkom je ten, kto zabíja v mene Alaha a islamu. Ale jeho zabíjanie musí byť čisté a venované len Alahovi. Ak je jeho motív čistý, džihádista dosiahne raj, alebo si bude môcť vziať majetok neveriaceho (kafíra). Taktiež Korán sa o džiháde zmieňuje na viacerých miestach pričom v súre 2: verš 216 sa v súvislosti s džihádom píše: *„Bol vám predpísaný boj, i keď sa vám protiví. Môže sa vám protiviť niečo a pritom je v tom pre vás dobro. Môže sa vám aj niečo zapáčiť, a pritom je v tom pre vás zlo. A Alah vie, ale vy neviete.“*[28]

Korán o tých, čo podporujú bojovníkov džihádu hovorí: *„Veriaci, ktorí zostali doma v bezpečí, okrem tých, ktorí sú neschopní boja, nie sú rovní tým, ktorí bojujú svojimi majetkami a životmi za Alaha* (džihád) *v jeho veci.“*[29]

Ďalej Korán pokračuje*: „Vedzte, že čokoľvek by ste ukoristili* (tradične sa štvrtina odovzdávala vodcovi), *z toho pätina patrí Alahovi, jeho poslovi, príbuzným posla, sirotám a chudobným pocestným. Boh má moc nad každou vecou.“*[30]

Korán ďalej hovorí: *„Vy, ktorí veríte: Mám vám ukázať obchod, ktorý vás zachránil pred trápením bolestivým? Budete veriť v Alaha a jeho posla a budete bojovať svojimi majetkami a životmi svojimi za Alahovu vec* (džihád). *A to bude pre vás najlepšie, keby ste to len vedeli.“*[31]

Ak sa pozrieme na každý z veršov Koránu jednotlivo, sú tam slová ako boj, korisť alebo iné vojenské snahy a na konci džihádistických expedícií Mohamed mal údajne povedať: *„Teraz budem viesť vnútorný džihád (boj) sám so sebou.“* **Teda džihád znamená boj a v tomto zmysle môže znamenať aj osobný** (vnútorný) **boj, podobne ako Hitlerov Mein Kampf znamená môj boj.** A práve tak islamisti chápu džihád. Keď z Hitlerovho Mein Kampfu vypustíme pasáže o nenávisti k Židom a expanzívnym ambíciám na Východ, potom na tejto knihe nebude nič poburujúce. Rovnako neškodne môže pôsobiť aj selektívne čítanie Koránu.

Džihád doslova znamená boj proti neveriacim (kafírom) za účelom nastolenia islamského práva šaría. Celý svet sa podľa týchto fundamentálnych interpretácií musí podriadiť islamu a kafíri (neveriaci) sú nepriatelia už len preto, že nie sú moslimovia. Násilie a teror tak Korán vyhlasuje za posvätné a mier prichádza len s podrobením sa islamu. Problémom je, že mierumilovní moslimovia nechápu nariadenie islamského právnictva. Je síce pravda, že vo svete je mnoho umiernených mierumilovných moslimov, ktorí žijú v mieri so svojimi susedmi nemoslimami a nechcú proti ním bojovať, avšak podľa islamských prameňov majú pre svoju umiernenosť v skutočnosti iba veľmi slabé ospravedlnenie. Buď žijú so svojimi susedmi v mieri preto, že nevedia čo islam učí o tom ako je potrebné chovať sa k neveriacim,

---

[25] Sahíh al-Buchárí - Diel 4, Kniha 52, Hadís 142. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_52.php>

[26] Sahíh al-Buchárí – Diel 4, Kniha 52, Hadís 96. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_52.php>

[27] Sahíh al-Buchárí - Diel 4, Kniha 53, Hadís 351. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_53.php>

[28] Korán: súra 2: verš 216, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/2>

[29] Korán: súra 4: verš 95, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/4>

[30] Korán: súra 8: verš 41, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/8>

[31] Korán: súra 61: verš 10 -11, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/61>

alebo sa sami vedome týchto elementov islamu zriekli. **Stručne povedané sú umiernení a mierumilovní moslimovia, ale neexistuje umiernený a mierumilovný islam.**

Problémom teda nie sú moslimovia, ale fundamentálny spôsob praktikovania viery, ktorá sa v tomto prípade podľa pravidiel abrogácie[32] stáva násilnou a nenávistnou ideológiou. Zásadný zápor islamu je teda imanentná prítomnosť agresivity priamo v jeho základoch, takže korektný spôsob spolužitia je možný len pri ľuďoch, ktorí islam príliš "neprežívajú". Akonáhle začnú študovať sväté texty, Korán, hadísy a pod., a odvodzovať z toho svoje správanie, začínajú problémy. Vzhľadom na informatizáciu spoločnosti a všeobecnú dostupnosť puristických (wahhábistických) výkladov islamu, tento prechod sa môže udiať kedykoľvek a u kohokoľvek.

Napríklad veľký muftí Saudskej Arábie a popredná náboženská osobnosť šejk Abdul Azíz al-Šejk bránil džihád ako právo od Boha, pričom tlačovej agentúre SPA povedal: *„Šírenie islamu malo niekoľko fáz, najskôr skrytú a potom verejnú, v Mekke a Medine – na dvoch najsvätejších miestach islamu. Verným potom Boh povolil brániť sa, bojovať s tými, ktorí bojujú proti nim, čo sa rovná právu posvätenému Bohom. Je to úplne prijateľné a Boh voči tomu neprechováva nenávisť.“*[33] Ďalej duchovný Saudskej Arábie vysvetlil, že vojna nebola Mohamedovou prvou voľbou: *„Dal im tri možnosti: buď prijmú islam, alebo sa vzdajú a budú platiť daň a v takom prípade im bolo dovolené zostať vo svojej krajine a praktizovať svoje náboženstvo pod ochranou moslimov.“*[34] Veľkí muftí má pravdu. Násilie prišlo až na koniec a jedine pokiaľ nemoslimovia odmietli konvertovať, alebo sa bez boja vzdať moslimským armádam. Za to však nevďačíme islamu. Iba málo ozbrojených skupín sa uchyľuje k násiliu, pokiaľ sa obeť nebráni a spolupracuje. Násilie obvykle takíto ľudia používajú iba vtedy, keď sa strenú s odporom.

Džihád v kontexte modernej podoby terorizmu

Títo ľudia skutočne chcú obnoviť prvotný islam, preto to nazývajú islamským fundamentalizmom. V islame navyše nie je explicitne uistenie o spáse a istota dosiahnutia raja, ale sú určité skutky, ktoré k tomu môžu dopomôcť. **Predovšetkým je všeobecný konsenzus, že keď moslim umiera v džihádistickej vojne, má sa za to že sa dostal do raja.** Pre moslima je garanciou spasenia smrť mučeníka podľa veršu hadísov, kde je napísané: ***„Mohamed povedal: Muža, ktorý sa pridá k džihádu, vedený len úprimnou vierou v Alaha a jeho prorokov, Alah odmení buď na druhom svete, alebo vojnovou korisťou. Ak v boji zomrie ako mučeník, bude prijatý do raja.“***[35] To vraj garantuje spasenie a práve s tým rátajú súčasní samovražední atentátnici. Napriek tomu mnohí obrancovia islamu a ľudia z niektorých politických mimovládnych organizácií nám pritom vytrvalo tvrdia, že teroristi, ktorí vykonávajú teroristické akcie a zabijú pritom seba a mnoho ďalších ľudí, nie sú pravými moslimami, pretože islam zakazuje samovraždu. Avšak tí, ktorí toto tvrdia, buď veci nerozumejú, alebo vedome zavádzajú. Pretože všetci zástancovia a vykonávatelia teroristických útokov začínajú tým, že tvrdia, že sa nejedná o samovraždu. Človek totižto nemal v úmysle zabiť seba, ale mal v úmysle zabiť iných ľudí, a to je, samozrejme, dovolené, pretože to je - džihád. A pokiaľ v ňom teroristi aj sami zahynú, tak je to brané ako nevyhnutný

---

[32] Abrogácia znamená nahradenie skorších umiernenejších veršov v Koráne z Mekkánskeho obdobia, inými násilnejšími veršami ktoré majú pochádzajú z neskoršieho Medinského obdobia a sú s pôvodnými veršami v priamom hodnotovom rozpore.

[33] *Creed of the sword*: In persecution.org. Dostupné [online] z: <http:/www.persecution.org/2006/09/25/creed-of-the-sword/>

[34] *Creed of the sword*: In persecution.org. Dostupné [online] z: <http:/www.persecution.org/2006/09/25/creed-of-the-sword/>

[35] Sahíh al-Buchárí Diel 4 Kniha 52 Hadís 46. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_52.php>

následok ich skutkov a im za to prináleží odmena v raji. Korán veľmi jasne sľubuje božskú odmenu v raji džihádistovi, ktorý *„zomrie v boji na ceste Alahovej“*. Je mu okamžite umožnený vstup do raja. A tento moslimský raj je veľmi zmyselný. Je tam veľa žien, čiernookých krásavíc, ktoré na mučeníka čakajú a odmena, ktorá nasleduje je výrazne motivujúca pre potenciálne indoktrinovaného atentátnika. Korán totižto negarantuje raj nikomu, okrem tých, ktorí zabíjajú alebo sami zahynú v mene Alaha. V súre 9: verš 111 Koránu je možné sa dočítať: *„A Alah veru kúpil od veriacich ich osoby aj ich majetky s tým, že im bude daný raj. A oni bojujú na ceste Alahovej. Zabíjajú* (druhých) *a sami sú zabíjaní. Radujte sa teda z obchodu svojho s ním uzavretého, a to úspech je nesmierny.“*[36] Inými slovami, raj je garantovaný iba tým, ktorí sú zabití v mene Alaha za nastolenie nadvlády islamu na celom svete. A to je veľmi nebezpečný element islamského učenia, pretože potom okamžitá odmena za mučenícku smrť je veľmi lákavá idea. Samovražedné útoky sú často ospravedlňované a glorifikované cez prizmu koncepcie mučeníckej smrti (istišhád) a kult mučníka (šahíd). Istišhád je chápaný ako protiklad k termínu intihár, znamenajúcom samovraždu. Tieto dva pojmy sa stávajú predmetom častých nábožensko-právnych diskusií. Samovražedné útoky nie sú priaznivcami chápané ako samovražda, ale ako smrť pri obrane viery, ktorá predstavuje najvyššiu formu mučeníctva. Ich odporcovia ju považujú za samovraždu. Mučeník (šahíd) je všeobecne vo veľkej úcte a je mu zaručené miesto v raji spolu so všetkými jeho rozkošami. A keď teroristické organizácie ako napr. Hamás uskutočňujú nejakú teroristickú operáciu, tak sa spravidla v pásme Gazy z minaretov neozýva, že ten a ten zahynul pri útoku, ale že ten a ten: *„má svadbu s pannami na nebesiach.“* Inými slovami, hneď po džihádistickom atentáte sa vytvára dojem, že namiesto oplakávania konca atentátnikovho fyzického života by sa rodičia mali radovať, oslavovať a usporiadať hostinu, pretože ich syn je nielenže prepravovaný do neba, ale ešte aj oslavovaný týmito zvodnými krásavicami.

Historické rozšírenie sa islamu pomocou džihádu

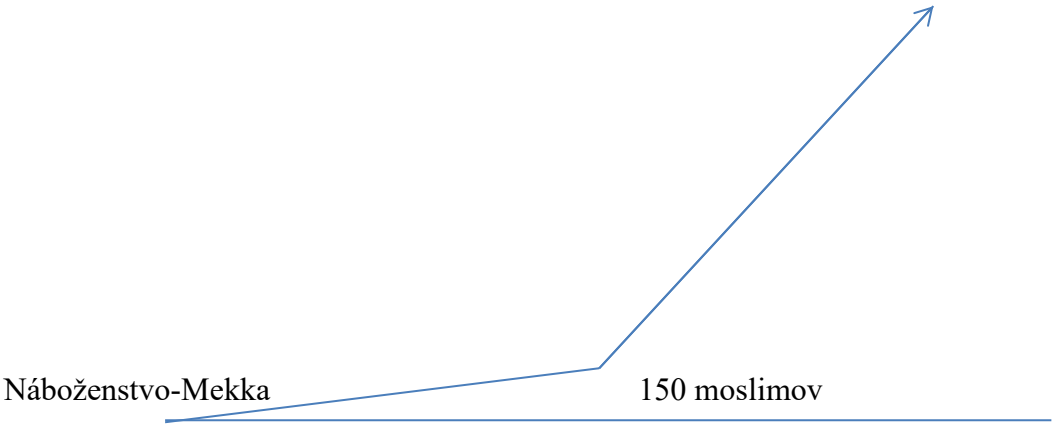
Je možné chápať džihád ako útočný, alebo skôr ako obranný boj? Odpoveď na túto otázku je zároveň zhrnutím predchádzajúcej problematiky džihádu. Miloš Mendel píše, že: *„poňatie džihádu ako konceptu pre ospravedlnenie šírenia viery mečom ustalo v dobe 8. storočia. Vtedy islamská ríša dosiahla možných hraníc svojho rozširovania.“*[37] Otázkou je či moslimovia túto skutočnosť brali na vedomie, keď v 17. storočí obliehali Európu. Rovnako tak sa nezdá, že by dnešní islamskí teroristi od Európy po Filipíny brali džihád mečom za archaické prehlásenie, rovnako ako to, že by sa islam ďalej nerozširoval. Robert Spencer k tomu dodáva, že: *„dokým bude Korán braný ako slovo Alahove a sunna za vhodný príklad správania, tak bude existovať aj násilný džihád.“*[38] Saad Dabbous a Jaan Islam rozlišujú dva obecne interpretačné prístupy autorov zaoberajúcich sa džihádom. Prvú skupinu autorov tvoria zástancovia ofenzívneho poňatia džihádu. Proti nim stoja obhajcovia defenzívneho poňatia. Obe skupiny autorov priznávajú, že džihád znamená boj a taktiež vnútorné úsilie moslima. Povinnosť obrany moslimskej zeme, hoci sa v Koráne explicitne nenachádza, je základným konceptom stredovekej a modernej moslimskej teológie, siahajúcej až k moslimskému imámovi z 13. storočia, Ibn Taymiyyahovi,[39] ktorý vyhlásil, že všetci moslimovia sú povinní povstať a napadnúť akéhokoľvek nemoslima, ktorý obsadí moslimskú zem. Je to svätá povinnosť (*fard Ayn*) viesť neustálu vojnu, až kým sa moslimská zem nevráti moslimom a nie je obnovená božsky nariadená a spravodlivá vláda islamu. Preto môžeme tvrdiť, že islam so svojou

[36] Korán súra 9 verš 111, In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/9>
[37] MENDEL, Miloš. 2008. S puškou a Koránem: pojmy a argumenty soudobého islaámskeho fundamentalismu, s. 103.
[38] SPENCER, Robert. 2006. *Islam bez závoje*, s. 178.
[39] Pozri bližšie: https://en.wikipedia.org/wiki/Ibn_Taymiyyah

pozemskou misiou považuje násilné rozšírenie zákona Alaha po celom svete, za želaný a nutný jav. A to sa odlišuje od rozšírenia náboženstva. Nakoniec aj prorok Mohamed, ktorý bol v Mekke náboženským kazateľom, náboženským presviedčaním na islam obrátil asi desať ľudí za rok (za 13 rokov asi 150). V Medine, kde sa stal bojovníkom a politikom, dosiahol, že ročne v priemere konvertovalo približne desaťtisíc ľudí.

Graf. č. 1: Nárast počtu moslimov behom pôsobenia proroka Mohameda[40]

Vertikálna os: Vyjadrujúca nárast počtu veriacich: Politika-džihád – Medina 100 000 moslimov

Časová horizontálna os: Mohamed začína kázať: po 13 rokoch po 25 rokoch

V štatistickom vyjadrení, teda politika a džihád boli pri obracaní Arabov na islam asi tisíckrát účinnejšie ako náboženstvo. Stručne povedané islam je náboženstvo mieru a politika džihádu, pretože Mohamed bol duchovný človek a zároveň džihádista. Moslimovia tak podľa vzoru proroka majú aj dnes na výber z viacerých možností. Môžu si zvoliť pokojný a slušný život, alebo ten politický, ktorého zmyslom je presviedčanie a vojna. Ako švédske stoly. Vyberte si na čo máte práve chuť, pričom kľúčová záverečná fáza Mohamedovho života sa týkala džihádu. Ak by Mohamed neprešiel k politike džihádu, v čase jeho smrti by žilo len niekoľko stoviek moslimov a islam by zlyhal. Náboženstvo islamu bolo neúspešné, ale politika spojená s náboženstvom dosiahla pri šírení islamu plnohodnotný úspech.

Taktiež v rámci trilógie islamských textov (Korán, Síra, hadísy) džihád zaberá pomerne veľkú časť textov. Podľa Centra pre štúdium politického islamu[41] verše o džiháde tvoria 24 % neskoršieho, politického Koránu (Medinského), a v priemere 9 % celého Koránu. Džihád zaberá 21 % materiálu hadísov a Síra venuje džihádu 67 % svojho textu:[42]

- Trilógia celkom 31 %
- Hadísy 21 %
- Síra 67 %
- Korán z Mediny 24 %
- Korán z Mekky 0 %

[40] WARNER, Bill. 2010. *Šaría pre nemoslimov*, s. 38.
[41] Ďalej iba CSPI.
[42] *Trilogy Text Devoted to Jihad.* In cspipublishing.com. Dostupné [online] z: <http://cspipublishing.com/statistical/TrilogyStats/Percentage_of_Trilogy_Text_Devoted_to_Jihad.html>

Treba si všimnúť ako sa dualizmus Koránu ukazuje v obsahu džihádu z Mekky a Mediny. Korán z Mekky neobsahuje džihád vôbec a práve na Korán z Mekky odkazujú moslimovia a častokrát aj ich obhajcovia. Moslimovia často rozhorčene odmietajú fakt, že by sa islam v minulosti šíril mečom a že by ktokoľvek bol nútený na islam prestupovať. Samozrejme, donucovanie k islamu bolo neustálym typickým javom v histórii islamu. Formálne je to síce islamským právom zakázané, avšak **základná idea islamu spočíva v tom, že moslimovia musia bojovať, aby bola nastolená nadvláda islamského práva**. Nie všetci budú nútení stať sa moslimami, ale nemoslimovia budú mať podradné postavenie (dhími), teda nebudú môcť žiť v spoločnosti ako moslimom rovní. Povinnosťou každého moslima po celom svete je takéto usporiadanie spoločnosti zavádzať. Sahíh al-Buchárí k tomu v hadísoch píše: *„Zatiaľ čo sme boli v mešite, prišiel prorok a povedal: „Vyjdime so Židmi.“ Vyšli sme a prišli sme k Bait-ul-Midras. A im povedal: „Prijmite islam a budete v bezpečí, máte vedieť, že zem patrí Alahovi a jeho prorokovi a ja vás chcem vypudiť z tejto krajiny. Pokiaľ niekto z vás vlastní majetok, je mu povolené ho predať, inak musíte vedieť, že zem patrí Alahovi a jeho prorokovi.“*[43]

Islamisti sa pozerajú na džihád ako na vojnu (boj), **ktorá vyslobodzuje neveriacich od ich bezbožnosti a dáva im výsadu prijať islam a zrieknuť sa svojich poblúdení.** Tak sa na džihád pozerá ako službu neveriacemu obyvateľstvu, aby zmenilo svoje správanie a prestúpilo na pravé náboženstvo – teda islam. Viaceré kultúry považujú túto vojnu za genocídu, pretože ako je aj popísané islamskými historikmi džihádu, aj v početných kresťanských prameňoch, táto vojna bola vedená zo zarážajúcou krutosťou. Celé mestá boli strašným spôsobom plienené, obyvatelia boli masakrovaní, alebo odvedení do otroctva. V Bucháriho hadísoch sa píše: „*Spoločník proroka a druhý kalif Umar poslal moslimov do iných krajín bojovať s pohanmi. Keď sme dorazili do krajiny nepriateľa, predstaviteľa Khosrau vyšli proti nám so štyridsiatimi tisíckami bojovníkov a prekladateľ vstal a povedal: „dovoľte mi prehovoriť s jedným z vás!“ Al Mughira odpovedal: „Prorok, posol nášho pána, nám nariadil bojovať s vami dokým sa nebudete klaňať iba Alahovi a platiť džizju* (daň)*, a náš prorok nám oznámil, že náš pán hovorí: ktokoľvek z nás by bol zabitý* (stal sa mučeníkom), *pôjde do raja a tam povedie život plný pôžitkov, aký si nedokáže ani predstaviť a kto z nás zostane nažive stane sa vašim pánom.“*[44] Práve to akcelerovalo dynamiku džihádu v minulosti. Aj keď džihád nesúvisí iba s násilnou činnosťou, nedá sa poprieť, že histórii islamu dominuje šírenie viery silou. História dosvedčuje nepravdivosť argumentu, že džihád je iba obrannou vojnou. Prví moslimovia sa totižto „bránili“ tak úspešne, že behom jedného storočia došli z Arábie až po Poitiers uprostred Francúzska.

V histórii boli prakticky dve veľké vlny džihádu:

1. **Prvá vlna džihádu sa začala v siedmom storočí**, kedy za obdobie menej ako jedného storočia bolo islamizované obrovské územie - pôvodne najmä kresťanské, a to od Portugalska a Španielska na západe, až po Arménsko na východe. Ešte okolo roku 600 n. l. bola Severná Afrika kultúrnou a politickou súčasťou Európy. Podstatná časť dnešného Turecka bola súčasťou gréckej Byzantskej ríše. Väčšina Arménska ležala na územiach, kde sa dnes nachádzajú moslimské štáty, Turecko a Azerbajdžan. Aj Sýria bola tradične kresťanskou krajinou. Väčšina z pamiatok, ktoré by poukazovali na to, že na týchto miestach bola kedysi kresťanská civilizácia boli proste vymazané

[43] Sahíh al-Buchárí Diel 4, Kniha 53, Hadís 392. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_53.php>
[44] Sahíh al-Buchárí Diel 4, Kniha 53, Hadís 386. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/Pages/Bukhari_4_53.php>

alebo prestavané pre potreby islamu. Taktiež však bola islamizovaná Perzská ríša, ktorá nebola pôvodne kresťanská, ale boli tam pôvodne vyznávači zoroastrizmu, - okrem územia dnešného Iraku, ktoré bolo na severe z väčšej časti kresťanské a na juhu žili kresťania spolu so Židmi. Prvá vlna globálneho džihádu teda prebehla v počiatkoch budovania islamskej ríše. V siedmom storočí vyrazili arabské moslimské armády z Arábie a dobyli mnohé územia. Keď Arabi vyrazili z Arábie, aby obsadili územie tzv. "úrodného polmesiaca", dostali sa až do Iraku a Iránu, ďalej do strednej Ázie a Indie. Na západe potom do Sýrie, Palestíny, Egypta, severnej Afriky a odtiaľ do Európy, kde dobili Španielsko a Portugalsko a na nejakú dobu aj podstatnú časť Talianska. Toto ale rozhodne nedosiahli mierovou cestou.

2. **Druhú vlnu džihádu začali v jedenástom storočí turecké kmene.** V tom čase bolo územie východnej Európy – Grécko, Anatólia (územie dnešného Turecka), ktoré bolo sídlom byzantského, kresťanského impéria, ale postupne tiež Srbsko, Bulharsko a Rumunsko taktiež začlenené do územia nadvlády islamu (Dar al-Islam). Tak sa prakticky všetky pôvodne kresťanské krajiny v okolí Stredozemného mora stali súčasťou islamského impéria. Následne Turci vtrhli na Balkán. Táto vlna džihádu trvala od 11. do 17. storočia, dokým nebola turecká armáda zastavená pri bránach Viedne - 11. septembra 1683, kedy bolo obliehanie Viedne zastavené. Tu došlo ku kulminácii islamského džihádistického snaženia do Európy. Potom islam začal upadať a oslabený islamsky svet bol kolonizovaný. Zdá sa mi veľmi pravdepodobné (takmer isté), že Usáma bin-Ládin si zámerne vybral dátum 11. septembra pri útokoch na New York a Washington, aby upozornil, že islam sa vracia. Džihádisti sa teda vrátili a chcú pokračovať tam, kde sa zastavili v roku 1683.
3. **Dnes sa nachádzame v tretej a záverečnej fáze džihádu**, ktorej cieľom je podľa verzie islamistov nastolenie definitívnej islamskej svetovlády.

Podľa CSPI si džihád vyžiadal za 1400 rokov obrovské množstvo obetí:[45]

- Kresťania: 60 miliónov
- Hinduisti: 80 miliónov
- Budhisti: 10 miliónov
- Afričania: 120 miliónov
- Spolu: 270 miliónov

Strata historického povedomia ide až tak ďaleko, že krížové výpravy na obranu území vtedy ešte osídlené kresťanským obyvateľstvom sú dnes označované rôznymi akademikmi aj tzv. "expertmi" za agresiu. Islam je skutočne dokonalým systémom, v tom zmysle, že po všetkých stránkach dokáže obsadiť územie, zlikvidovať a nahradiť pôvodnú civilizáciu a vymazať všetky spomienky na ňu, prostredníctvom džihádu, ktorý nezahŕňa iba násilné teroristické a vojenské akcie, ale aj celý aparát odlišných aktivít od vedenia vojny, zastrašovania, migračných vĺn, sobášov, podplácania, získavania vplyvu na školstvo a médiá, charitu, kriminalitu, vyvolávanie občianskych konfliktov, likvidovania hmotných pamiatok, atď.

Ak sa pozrieme na tzv. "tektonické dosky" medzi islamským a neislamským svetom dnes, môžeme si všimnúť zaujímavú vec. Dokonca aj veľmi rôznorodé moslimské spoločnosti, ktoré nejde bez problémov zaradiť pod jednu "civilizačnú nálepku" majú vždy niečo spoločné – sklon vytvárania konfliktov so svojimi susedmi. Stačí sa pozrieť na extrémne rozšírenie islamu v juhovýchodnej Ázii a v Indonézii. Vidíme východný Timor, kde indonézski

[45] WARNER, Bill. 2015. *Šaría pre nemoslimov*, s. 40.

moslimovia vyvraždili tretinu obyvateľstva tejto bývalej portugalskej kolónie. V samotnej Indonézii došlo k náboženskému konfliktu na Moluckých ostrovoch, kde stále viac napadaná kresťanská komunita je na samých hraniciach svojho zániku. Veľmi aktívne islamské hnutia sú v Thajsku a juhovýchodnej Ázii. Indický subkontinent má veľmi tragickú históriu. V období stredoveku tu došlo k "megaholokaustu" indického národa. Na západe Indie stále v latentnom vojenskom stave ostáva konflikt v Kašmíre.

V Nigérii je možné sledovať stále väčšiu destabilizáciu medzi severnými štátmi, kde pôsobí teroristická organizácia Boko-Haram, pričom tieto štáty stále viac tlačia na vládu, aby prijala šaríu ako zákon v týchto provinciách. V samotnej Európe dochádza k stále väčšej radikalizácii moslimského obyvateľstva v rámci prisťahovaleckých komunít západnej Európy, ale taktiež na území Bosny a Hercegoviny. Môžeme sledovať latentný konflikt medzi Albáncami a Srbmi, Albáncami a Macedónčanmi. Na južných Filipínach vrie veľmi silná islamská vzbura, ktorá sa každým rokom stáva stále viac intenzívnou.

Tým sa dostávame k tomu, že islam nie je problémom iba Západu. A nie je to len problém chybnej politiky posledných desaťročí. Keď Európania dobili späť Španielsko, juh Talianska a Balkán, získali späť iba malú časť zabratú islamom. Až po priemyselnej revolúcii v 19. storočí získali Európania takú prevahu, že dokázali obsadiť islamské krajiny. Až vtedy ustali neustále nájazdy a prepadávanie. Niekedy sa stretávame s názorom, že keby sme nechali islamské krajiny na pokoji, súčasné problémy by sa neobjavili. Samozrejme, moslimovia by mali mať právo vo svojich domovských štátoch žiť tým spôsobom, aký je im prirodzený, avšak zase až také jednoduché to nie je. Islamskej agresii čelia v súčasnosti aj Čína, najmä v provincii Sin-Tiang, kde je nemalá moslimská menšina turkických Ujgurov, ktorá vedie proti Číne destabilizujúcu kampaň, prevažne pravoslávne Rusko bolo konfrontované s konfliktmi na Kaukaze obývanom prevažne moslimami, budhistická Barma je destabilizovaná v súvislosti s konfliktom s moslimskými Rohingami, prevažne hinduistická India je v súvislosti s jej početnou moslimskou menšinou vystavená dlhodobým konfliktom, v Stredoafrickej republike posledné roky akceleruje krvavý konflikt medzi tamojšími kresťanmi a moslimami, Sudán sa stal v posledných desaťročiach dejiskom genocídnych akcií v súvislosti s moslimskými etnickými čistkami vykonanými v provincii Darfúr, alebo Filipíny, kde v roku 2017 musela filipínska armáda viesť krvavé boje o mesto Marawi, obsadené miestnou odnožou tzv. Islamského štátu. Väčšina z týchto štátov a civilizačných okruhov viedla pomerne rozumnú politiku a žiadnej agresie voči islamu sa nedopustila. Keď sa zameriame na konflikty v Čečensku, v Indii, v Gaze, Indonézii, Somálsku a mnohých ďalších krajinách, tak vo všetkých prípadoch platí, že túžba islamu stať sa dominantným náboženstvom a presadzovať právo šaría je ich základom.

Samuel Huntington to vo svojej práci ***Zrážka civilizácii*** popísal tak, **že islam má *„krvavé hranice“*[46].** Žiaľ absolútna väčšina politikov súčasnosti, ale tiež mainstreamové médiá sa riadia heslom, že **je lepšie mýliť sa s Francisom Fukuyamom** (ktorý predpokladal univerzálne rozšírenie liberálnej demokracie) **ako mať pravdu so Samuelom Huntingtonom.**

Záver

Keď to zhrnieme, môžeme tvrdiť, že džihád je vo svojej komplexnosti značne komplikovaný termín, ktorý nie je jednoduché dešifrovať. Napriek tomu, ak by sme za posledných 20 rokov z teroristickej rovnice vyradili tú premennú, kedy útoky boli spáchané v mene islamu a odmysleli si všetky konflikty bezprostredne súvisiace s islamom, prídeme k záveru, že nie je potrebné bojovať "proti terorizmu", pretože tento problém by sa zrazu stal veľmi marginálnym. Preto má jeho štúdium aj veľmi praktický zmysel. Najdôležitejšiu vec, ktorú musíme ako západná civilizácia pochopiť je, že sme vo vojne, v džihádistickej vojne,

[46] HUNTINGTON, P., Samuel. 2001. *Střet civliziací – Boj kultur a proměna světového řádu*, s. 308.

ktorá začala ešte pred 11. septembrom 2001, dokonca ešte pred koncom studenej vojny, aj pred začiatkom arabsko-izraelského konfliktu. Navyše každá ďalšia generácia moslimov vyrastajúcich v Európe je radikálnejšia než ich rodičia a nezdá sa, že by sa tento trend mal zmeniť. To je v plnom súlade s teóriou, ktorú už pred rokmi formuloval sociológ Peter L. Berger, podľa ktorého fundamentalizmus vzniká primárne na hraniciach civilizácii. Pohľad na neveriaceho narušuje psychickú stabilitu veriaceho, pretože to, čo bolo považované za samozrejmé, prestáva byť samozrejmým.[47] Výsledkom je násilie a dlhá vojna s hlbokými koreňmi. V konflikte civilizácii totiž neplatia žiadne pravidlá. Keď boli hranice Európy otvorené pre džihádistov, ktorí predtým na Blízkom východe odrezávali ľudské hlavy, bolo tým zároveň rozhodnuté, že sa budú hlavy rezať aj v Európe, čo sa žiaľ aj naplnilo. Preto ide o ideologicko-náboženskú vojnu, a to nie preto, že by sme si to snáď želali, ale preto, že to radikálni islamisti tak nazvali. Môže sa nám to síce zdať absurdné, ale napriek tomu sa tým riadia vo svojich životoch milióny ľudí a berú to vážne.

Literatúra

Abu Yahya Al-Libi: Profile of an Al-Qaeda Leader. In ict.org.il. Dostupné [online] z: https://www.ict.org.il/UserFiles/Abu%20Yahya%20al-Libi.pdf

Creed of the sword. In persecution.org. Dostupné [online] z: <http:/www.persecution.org/2006/09/25/creed-of-the-sword/>

Dostupné [online] z:<https://www.worldpoliticsreview.com/articles/899/ours-is-a-global-struggle-an-interview-with-taliban-military-chief-mansoor-dadullah>

GEHIGER, Urs, YOUSAFZAI, Sami. *Ours is a global struggle: an interview with taliban military chief Mansoor Dadullah*, In worldpoliticsreview.com.

Georgetown University Receives $ 20 Milion Gift From HRH Prince Alwaleed Bin Talal To Expand Center for Muslim – Christian Understanding. In Georgetown University Dostupné [online] z: < https://global.georgetown.edu/features/prince-alwaleed-bin-talal-center-for-muslim-christian-understanding>

HUNTINGTON, P., Samuel. 2001. *Střet civliziací – Boj kultur a proměna světového řádu,* Rybka Publishers, 447 s. ISBN 80-86182-49-5.

Ibn Taymiyyah. Dostupné aj [online] z: https://en.wikipedia.org/wiki/Ibn_Taymiyyah

Islam is not a Religion of Violence. In debate.org. Dostupné [online] z: <http://www.debate.org/debates/Islam-is-NOT-a-Religion-of-Violence/1/>

JURISOVÁ, Michaela. *Vybrané aspekty prejavov extrémizmu v online prostredí*. In Bezpečnostní teorie a praxe 2/2019, s. 97 – 108. ISSN 1801-8211

Korán. In quran.com. Dostupné [online] z: < https://quran.com/>

KROPÁČEK, Ľuboš. 1996. *Islámsky fundamentalizmus*. Praha, 264 s. ISBN 978-80-70211-68-7

List of Killings Ordered or Supported by Muhammad, In wikiislam.net Dostupné [online] z: https://wikiislam.net/wiki/List_of_Killings_Ordered_or_Supported_by_Muhammad

MENDEL, Miloš. 2008. *S puškou a Koránom: pojmy argumenty soudobého islámskeho fundamentalismu*. Praha: Orientální ústav AV ČR, 241 s. ISBN 978-80-85425-63-5

NAKA. Dostupné [online] z: https://www.minv.sk/?NAKA

[47] Pozri bližšie:https://www.thesociologicalreview.com/blog/sociology-faith-and-islam-some-reflections-on-the-legacy-of-peter-l-berger-1929-2017.html

QUTB, Sayyed. 1977. *Islam and universal peace*, Amer Trust Pubns, 81 s. 978-0892590070.
Reliance of Traveller. In mihraab.com. Dostupné [online] z: http://www.mihraab.com/wp/wp-content/uploads/2012/11/Reliance-of-the-Traveler-Translation.pdf
Sahíh al-Buchárí: Hadísy – Hadith. Dostupné [online] z: < https://www.sahih-bukhari.com/>
Sociology, faith and Islam: some reflections on the legacy of Peter. L. Berger. Dostupné [online] z: https://www.thesociologicalreview.com/blog/sociology-faith-and-islam-some-reflections-on-the-legacy-of-peter-l-berger-1929-2017.html
SPENCER, Robert. 2006. *Islam bez závoje*. Praha, 236 s. ISBN 978- 80-72547-61-5
TOTH, James. 2013. *Sayyd Qutb: The life and legacy of radical Islamic intellectual*. Oxford, 392 s. ISBN 978-0199790883
Trilogy Text Devoted to Jihad. In cspipublishing.com. Dostupné [online] z: http://cspipublishing.com/statistical/TrilogyStats/Percentage_of_Trilogy_Text_Devoted_to_Jihad.html
WARNER, Bill. 2010. *Šaría pre nemoslimov*, Brno: CSPI international, 70 s. ISBN 978-80-88089-04-9.

Keywords: Islam, Jihad, Quran, hadith, terrorism, expansion

Summary

In his scientific study the author deals with the concept of Jihad present in the doctrine of political Islam from both ideological and political perspectives. He analyses the term Jihad primarily from the point of view of security, as this concept poses a risk of various attacks in the context of ensuring security of individual societies. Among other things, he critically examines the development of the concept as well as the historical connotations associated with its spread. The main objective of the scientific study presented is to analyse the source texts of Islam, especially in the context of their legitimisation of the use of violence through Jihad in expansive efforts to spread Islamic authority, as well as the use of this doctrine in historical practice. The scientific study is part of the national project *Strengthening Slovakia's resilience to hybrid threats by strengthening public administration capacities*.

mjr. PhDr. Vladimír Malíček, PhD.
Katedra spoločenských vied
Akadémia Policajného zboru v Bratislave
e-mail: vladimir.malicek@minv.sk

Recenzenti: mjr. JUDr. Michaela Jurisová, PhD., kpt. JUDr. Patrícia Krásná, PhD., LL.M.